Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

18 юли 2013 година*

„Преюдициално запитване — Шеста директива ДДС — Член 6, параграф 2, първа алинея, буква а) и член 13, Б, буква б) — Право на приспадане — Дълготрайни активи, притежавани от юридически лица и частично предоставени на разположение на управителите им за техни лични нужди — Липса на наем, платим в пари, а отчитане на възнаграждение в натура за целите на данъка върху доходите“

По съединени дела C-210/11 и C-211/11

с предмет преюдициални запитвания, отправени на основание на член 267 ДФЕС от Cour de cassation (Белгия) с актове от 7 април 2011 г., постъпили в Съда на 9 май 2011 г., в рамките на производства по дела

État belge

срещу

Medicom SPRL (C-210/11),

Maison Patrice Alard SPRL (C-211/11),

СЪДЪТ (шести състав),

състоящ се от: г-жа M. Berger, председател на състав, г-н A. Borg Barthet и г-н J.-J. Kasel (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,

секретар: г-н A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

— за белгийското правителство, от г-жа M. Jacobs и г-н J.-C. Halleux, в качеството на представители,

— за унгарското правителство, от г-жа K. Szíjjártó, г-н M. Fehér и г-н G. Koós, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от г-жа C. Soulay и г-н W. Roels, в качеството на представители,

* Език на производството: френски.

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалните запивания се отнасят до тълкуването на член 6, параграф 2, първа алинея, буква а) и член 13, Б, буква б) от Директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — Обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр. 1), изменена с Директива 95/7/ЕО на Съвета от 10 април 1995 година (ОВ L 102, стр. 18, наричана по-нататък „Шеста директива“).

2 Запитванията са отправени в рамките на два спора между État belge [белгийската държава] и две дружества по белгийското право — съответно Medicom SPRL (наричано по-нататък „Medicom“) (дело C-210/11) и Maison Patrice Alard SPRL (наричано по-нататък „MPA“) (дело C-211/11), относно приспадането на данъка върху добавената стойност (наричан по-нататък „ДДС“), платен за получени доставки във връзка с недвижими имоти, използвани отчасти за лични нужди на управителите на тези дружества.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Член 6, параграф 2, първа алинея от Шеста директива предвижда:

„Като възмездна доставка на услуги се третират:

а) използването на стоки, които са част от стопанските активи, за лични нужди на данъчнозадълженото лице или за нуждите на неговия персонал, или по-общо за цели, различни от икономическата дейност на лицето, когато дължимият за тези стоки [ДДС] подлежи на изцяло или частично на приспадане;

б) безвъзмездната доставка на услуги, извършена от данъчнозадълженото лице, за негови лични нужди или за нуждите на неговия персонал, или по-общо за цели, различни от икономическата дейност на лицето“ [неофициален превод].

4 Член 11, А, параграф 1 от Шеста директива гласи:

„Данъчната основа е:

а) при доставките на стоки и услуги, с изключение на посочените в букви б), в) и г) по-долу, всичко, което представлява насрещна престация, получена или която следва да бъде получена от доставчика срещу доставката, от клиента или трето лице, включително субсидии, пряко свързани с цената на доставката;

б) при доставките, посочени в член 5, параграфи 6 и 7, покупната цена на стоките или сходните стоки или, при липса на покупна цена, себестойността, определена в момента на извършването на доставката;

в) при доставките, посочени в член 6, параграф 2, пълната себестойност за данъчнозадълженото лице на предоставянето на услугите;

[…]“ [неофициален превод].

5 По силата на член 13, Б, първа алинея, буква б) от Шеста директива държавите членки освобождават „отдаването под аренда или под наем на недвижими имоти“ [неофициален превод].

6 Член 17, параграф 2 от Шеста директива, в редакцията му съгласно член 28е от същата, гласи:

„Доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаемите сделки на данъчнозадължено лице, същото има правото да приспадне от дължимия данък:

а) дължимия или платен на територията на страната данък върху добавената стойност по отношение на доставката за него на стоки или услуги, извършена или която предстои да бъде извършена от друго данъчнозадължено лице;

[…]“ [неофициален превод].

Белгийското право

7 Член 19, параграф 1 от Кодекса за данъка върху добавената стойност, в редакцията му, приложима към споровете по главното производство (наричан по-нататък „Кодексът за ДДС“), предвижда:

„Използването на стоки, които са част от стопанските активи, за лични нужди на данъчнозадълженото лице или на персонала му или по-общо за цели, които не са свързани с икономическата дейност на лицето, се разглежда като възмездна доставка на услуги, когато дължимият за тези стоки данък подлежи на изцяло или частично приспадане“.

8 Съгласно член 44, параграф 3, точка 2 от същия кодекс от ДДС се освобождават „отдаването под аренда, отдаването под наем и прехвърлянето на права и задължения по договор за наем на недвижими по естеството си вещи, както и използването им при условията на член 19, параграф 1“.

9 Член 1 от Кралски указ № 3 от 10 декември 1969 г. относно приспаданията за прилагането на данъка върху добавената стойност (*Moniteur belge*, 12 декември 1969 г., стр. 9) предвижда:

„1. Без да се засяга прилагането на член 45, параграфи 1 bis, 2 и 3 от Кодекса за [ДДС], данъчнозадълженото лице приспада, при условията, предвидени в членове 2 и 4 от настоящия указ, данъка върху стоки и услуги, предназначени от него за извършване на сделки по член 45, параграф 1, точки 1—5 от Кодекса.

Когато при упражняване на икономическата си дейност извършва и други сделки, които не позволяват приспадане, за определяне на приспаданията данъчнозадълженото лице се съобразява с разпоредбите на членове 46 и 48 от Кодекса [за ДДС] и 12—21 от настоящия указ.

2. Не подлежи на каквото и да било приспадане данъкът, платен за стоки и услуги, които са предназначени от данъчнозадълженото лице за лична употреба или за цели, различни от тези на икономическата му дейност.

В случаите, когато стока или услуга е частично предназначена за използване за такива цели, приспадане за тази част е изключено. Определянето на частта за такова използване се извършва от данъчнозадълженото лице и подлежи на контрол от администрацията“.

Спорове в главните производства и преюдициални въпроси

Дело C-210/11

10 Относно дело C-210/11 от акта за преюдициално запитване е видно, че Medicom е дружество със самостоятелна правосубектност, което е лице, регистрирано за целите на ДДС, за дейности по обучение, организация и консултации в областта на машинописа, превода и изготвянето на медицински доклади за фармацевтични предприятия, както и по стопанисване на пансион за коне. Дружеството построява сграда, в която извършва дейността си и в която освен това управителите му живеят заедно със семействата си, без да заплащат наем. В декларациите си по ДДС Medicom приспада изцяло ДДС, платен във връзка с разходите за построяването на сградата.

11 С протокол от 3 септември 1997 г. компетентният орган по приходите констатира, че 50 % от използването на сградата е предоставено на управителите на Medicom за лични нужди и че за него им „е [било] поискано възнаграждение в натура“. Като приема, че само половината от платения във връзка с построяването на сградата ДДС може да бъде приспаднат, органът по приходите налага на Medicom мярка по принудително събиране на ДДС, неправомерно приспаднат в данъчната декларация за второто тримесечие на 1997 г.

12 Впоследствие управителите на Medicom признават, че през данъчните 1997 г. и 1998 г. са използвали две трети от въпросната сграда за лични нужди. При тези условия на 16 ноември 2000 г. компетентният орган по приходите отхвърля искането за приспадане на ДДС за 1996 г. и на 15 януари 2001 г. отново налага на Medicom мярка по принудително събиране.

13 Medicom подава жалба срещу мерките по принудително събиране и след отхвърлянето ѝ от първоинстанционния съд сезира Cour d’appel de Liège [Апелативен съд Лиеж]. С решение от 24 март 2006 г. последният отменя спорните мерки по принудително събиране, като прилага тълкуването на Шеста директива съгласно Решение на Съда от 8 май 2003 г. по дело Seeling (C-269/00, Recueil, стр. I-4101).

Дело C-211/11

14 Относно дело C-211/11 от акта за преюдициално запитване е видно, че MPA е дружество със самостоятелна правосубектност, което е лице, регистрирано за целите на ДДС, за дейности по ресторантьорство и организиране на приеми. През 1991 г. MPA построява сграда, в която извършва дейността си и в която освен това управителят му живее със семейството си, без да заплаща наем. В декларациите си по ДДС MPA приспада изцяло ДДС, платен във връзка с разходите за построяването и обзавеждането на сградата.

15 Като приема, че ДДС може да бъде приспаднат само частично, тъй като част от сградата служи за жилище на управителя, на 6 ноември 1995 г. органът по приходите налага мярка по принудително изпълнение на MPA.

16 MPA подава жалба за отмяна на мярката по принудително изпълнение, която първоинстанционният съд уважава. Компетентният орган по приходите обжалва решението на първоинстанционния съд, но с решение от 4 януари 2006 г. Cour d’appel de Bruxelles [Апелативен съд Брюксел] отхвърля жалбата му с мотива по-специално че безвъзмездното

предоставяне на разположение на част от сградата с оглед използването ѝ за жилищни нужди от управителя е извършено в преобладаващия интерес на подлежащата на облагане с данък икономическа дейност, извършвана в тази сграда от данъчнозадълженото лице, така че тази част от сградата може да се разглежда като дълготраен актив и ДДС, платен за нейното построяване, поддръжка, ремонт и модернизиране, подлежи на приспадане.

17 Компетентният орган по приходите подава касационна жалба и по двата спора, като твърди по-специално, най-напред, че посоченото по-горе Решение по дело Seeling не е относимо към разглежданите случаи. По-нататък, за целите на данъка върху приходите предоставянето на разположение на част от сграда за лични нужди на управител на дружество се третирало като възнаграждение в натура, така че можело единствено да се приеме, че става въпрос за „безвъзмездно“ предоставяне на разположение или за „неплащане на наем“. Накрая, пряката и непосредствена връзка, която съгласно член 17, параграфи 2 и 5 от Шеста директива трябвало да съществува между получената и извършената облагаема доставка, за да можело да възникне право на приспадане, не зависела от преследваната от данъчнозадълженото лице цел и в случая липсвала. Впрочем данъчнозадълженото лице трябвало да докаже, че има право на приспадане. Той обаче не го бил направил.

18 При тези условия Cour de cassation решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси, формулирани идентично и по двете дела C-210/11 и C-211/11:

„1) Трябва ли член 6, [параграф 2, първа алинея,] буква а) и член 13, Б, буква б) от [Шеста директива] да се тълкуват в смисъл, че не допускат да се третира като освободена доставка на услуги — като аренда или отдаване под наем на недвижим имот по смисъла на посочения член 13, Б, буква б) — ползването за лични нужди от управителите, членовете на управителния съвет или съдружниците, както и от техните семейства, на дружество, което е данъчнозадължено лице и има самостоятелна правосубектност, на целия или на част от недвижим имот от имуществото на това дружество, който е включен изцяло в активите на предприятието, в случаите, когато като насрещна престация за това ползване не е уговорен какъвто и да било наем в пари, а то се счита за възнаграждение в натура, което подлежи на облагане с данък върху доходите на управителите, като по този начин за данъчни цели ползването се счита за насрещна престация за част от положения от управителите, членовете на управителния съвет или съдружниците труд?

2) Трябва ли тези разпоредби да се тълкуват в смисъл, че [посоченото] освобождаване се прилага в случаите, когато дружеството не е доказало наличието на необходима връзка между дейността на предприятието и пълното или частично предоставяне на недвижимия имот на разположение на управителите, членовете на управителния съвет или съдружниците и в този случай достатъчно ли е наличието на непряка връзка?“.

19 С определение на председателя на Съда от 28 юни 2011 г. делата C-210/11 и C-211/11 са съединени за целите на писмената и устната фаза на производството, както и на съдебното решение.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

20 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 6, параграф 2, първа алинея, буква а) и член 13, Б, буква б) от Шеста директива трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат предоставянето на разположение на част от недвижим имот, притежаван от юридическо лице, за лични нужди на управителя му, без като насрещна

престация за използването на този имот да бъде предвидено задължение за ползващите се лица за заплащане на наем в пари, представлява отдаване под наем на имот, което по смисъла на тази директива е освободено от данък, и дали фактът, че с оглед на националната правна уредба на данъка върху доходите такова предоставяне на разположение се счита за възнаграждение в натура за изпълнението от ползващите се лица на техните уставни задължения или трудови договори, може да има значение в това отношение.

21 С оглед на отговора на този въпрос следва да се напомни постоянната практика на Съда, съгласно която данъчнозадълженото лице може да избере дали за целите на прилагането на Шеста директива да включи или не в предприятието си част от стока, предназначена за негова лична употреба (вж. по-специално Решение от 4 октомври 1995 г. по дело Armbrecht, C-291/92, Recueil, стр. I-2775, точка 20 и Решение по дело Seeling, посочено по-горе, точка 40).

22 Ако данъчнозадълженото лице избере да третира дълготрайни активи, използвани едновременно за целите на икономическата му дейност и за лични нужди, като активи на предприятието, дължимото ДДС за получени доставки при придобиването им по принцип се приспада изцяло и незабавно (вж. по-специално Решение от 11 юли 1991 г. по дело Lennartz, C-97/90, Recueil, стр. I-3795, точка 26 и Решение по дело Seeling, посочено по-горе, точка 41).

23 От член 6, параграф 2, първа алинея, буква а) и член 11, А, параграф 1, буква в) от Шеста директива следва, че когато ДДС, платен за получена доставка на стока, която е част от стопанските активи, подлежи на изцяло или частично приспадане, използването ѝ за лични нужди от данъчнозадълженото лице или от неговия персонал или за цели, различни от тези на икономическата му дейност, се разглежда като възмездна доставка на услуги и се облага с данък въз основа на сумата за направените за нея разходи (в този смисъл вж. Решение по дело Lennartz, посочено по-горе, точка 26 и Решение по дело Seeling, посочено по-горе, точка 42).

24 Следователно данъчнозадължено лице, което избере изцяло да включи дадена сграда в стопанските активи на предприятието си и след това използва част от нея за лични нужди или за нуждите на персонала си, има, от една страна, право да приспадне ДДС, платен за получени доставки за всички разходи за построяването на сградата, и от друга страна, съответното задължение да плати ДДС върху сумата на разходите, направени за осъществяването на частното използване.

25 По отношение на прилагането на член 6, параграф 2, първа алинея, буква а), във връзка с член 13, Б, буква б) от Шеста директива, в случаите на използване за лични нужди от данъчнозадълженото лице или от неговия персонал на част от сграда, която е изцяло включена в стопанските активи, Съдът е приел, че посочените разпоредби не допускат национална правна уредба, която, дори при липса на характеристиките на отдаване под аренда или под наем на недвижим имот по смисъла на посочения член 13, Б, буква б), третира като доставка на услуги, освободена от ДДС на основание на последната разпоредба, използването за лични нужди на персонала на данъчнозадължено юридическо лице на част от сграда, построена или държана от това данъчнозадължено лице по силата на вещно право, когато данъкът, платен за получени доставки за този имот, подлежи на приспадане (в този смисъл вж. Решение по дело Seeling, посочено по-горе, точка 56 и Решение от 29 март 2012 г. по дело BLM, C-436/10, точка 31).

26 За да е налице следователно отдаване под наем на недвижим имот по смисъла на член 13, Б, буква б) от Шеста директива, трябва да са изпълнени всички характеризиращи тази сделка условия, а именно собственик на недвижим имот срещу заплащане на наем и за определен период да е предоставил на наемател правото да използва имота му и да не допуска други лица да го използват (Решение от 9 октомври 2001 г. по дело Mirror Group, C-409/98, Recueil, стр. I-7175, точка 31 и Решение по дело Cantor Fitzgerald International, C-108/99, Recueil, стр. I-7257, точка 21, както и Решение по дело Seeling, посочено по-горе, точка 49).

27 Всъщност член 13, Б, буква б) от Шеста директива представлява изключение от общия принцип, че всяка възмездна доставка на услуги от данъчнозадължено лице се облага с ДДС, и текстът му следователно подлежи на стриктно тълкуване. Ако някое от условията, посочени в предходната точка, не е изпълнено, споменатата разпоредба не може да се приложи по аналогия с мотива, че използването за лични нужди с оглед на обитаване на недвижим имот, който е част от стопанските активи, най-много наподобява като резултат на отдаването под наем по смисъла на тази разпоредба (в този смисъл вж. Решение по дело Seeling, посочено по-горе, точки 44 и 45).

28 С оглед по-специално на условието, свързано със заплащане на наем, без да се засяга съдебната практика, съгласно която понятието „възмездна доставка на услуги“ по смисъла на член 2, точка 1 от Шеста директива предполага наличие на пряка връзка между предоставената услуга и полученото възнаграждение (вж. по-специално Решение от 29 юли 2010 г. по дело Astra Zeneca UK, C-40/09, Сборник, стр. I-7505, точка 27), достатъчно е да се констатира, че липсата на такова плащане не може да се компенсира от обстоятелството, че за целите на данъка върху доходите използването за лични нужди на недвижим имот, който е част от стопанските активи, се разглежда като количествено определимо възнаграждение в натура и следователно в известен смисъл като част от възнаграждението, от която ползващото се лице се отказва като насрещна престация за предоставянето на въпросния недвижим имот.

29 Всъщност, най-напред, както Съдът вече е приел в точка 45 от посоченото по-горе Решение по дело Seeling, член 13, Б, буква б) от Шеста директива, не може, както предлага белгийското правителство, да се приложи по аналогия като възнаграждението в натура, оценено за целите на изчисляването на дължимия данък върху доходите, бъде разгледано като наем.

30 По-нататък, в противоречие с твърденията на белгийското правителство, обстоятелствата по главните производства не могат да се сравняват със случая на разходите, разглеждани в посоченото по-горе Решение по дело Astra Zeneca UK. Всъщност, видно от точки 29—31 от същото, е установено, че в споменатото дело съществува пряка връзка между предоставянето на разглежданите ваучери за покупка от Astra Zeneca Ltd на служителите му и частта от паричното възнаграждение, от която те трябва да се откажат като насрещна престация за тази доставка. В главните производства обаче нито изглежда установено, че заплатите на управителите са били намалени в размер, съответстващ на сумата за предоставяне на разположение на въпросната сграда, нито изглежда сигурно, че част от извършваната от тези управители работа може да се счита за насрещна престация за предоставянето на разположение на сградата (вж. по аналогия Решение от 16 октомври 1997 г. по дело Fillibeck, C-258/95, Recueil, стр. I-5577, точки 15 и 16).

31 Накрая, съгласно точка 15 от посоченото по-горе Решение по дело BLM Съдът е бил уведомен за факта, че въз основа на разглежданото национално законодателство, което впрочем е същото като това по настоящите главни производства, използването за лични нужди на недвижим имот, предоставен на разположение на управител на дружеството BLM SA, без да се изисква последният да заплаща наем в пари, се разглежда за целите на данъка върху доходите на физическите лица като плащане в натура, което се изчислява общо. Това обстоятелство обаче не е посочено в точки 23—30 от споменатото решение и очевидно не е от значение за възприетото от Съда тълкуване.

32 Такова тълкуване не може да се обори от факта, че в точка 32 от посоченото по-горе Решение по дело BLM Съдът е приел, че запитващата юрисдикция следва да прецени дали в съответния случай може да се приеме, че е налице отдаване под наем на недвижим имот по смисъла на член 13, Б, буква б) от Шеста директива.

33 Всъщност е установено, че националните юрисдикции, които единствено са компетентни да преценяват фактите с оглед на обстоятелствата във всеки конкретен случай, следва да определят основните характеристики на въпросната доставка за целите на квалифицирането ѝ

от гледна точка на Шеста директива (в този смисъл вж. Решение от 27 октомври 2011 г. по дело Inter-Mark Group, C-530/09, Сборник стр. I-10675, точка 32). Поради това, доколкото не следва да разрешава спора по главното производство, Съдът е оставил запитващата юрисдикция да направи това, като вземе предвид обстоятелството, че не е изключена възможността да съществуват и други доказателства, различни от съдържащите се в преписката по делото, представена пред Съда, въз основа на които да се установи, че в случая са налице всички характеристики на отдаване под наем по смисъла на член 13, Б, буква б) от Шеста директива.

34 С оглед на тези съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 6, параграф 2, първа алинея, буква а) и член 13, Б, буква б) от Шеста директива трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат предоставянето на разположение на част от недвижим имот, притежаван от юридическо лице, за лични нужди на управителя му, без като насрещна престация за използването на този имот да бъде предвидено задължение за ползващите се лица за заплащане на наем в пари, да представлява отдаване под наем на имот, което по смисъла на тази директива е освободено от данък, и фактът, че с оглед на националната правна уредба за данъка върху доходите такова предоставяне на разположение се счита за възнаграждение в натура за изпълнението от ползващите се лица на техните уставни задължения или трудови договори, не е от значение в това отношение.

По втория въпрос

35 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 6, параграф 2, първа алинея, буква а) и член 13, Б, буква б) от Шеста директива трябва да се тълкуват в смисъл, че в случаи като разглежданите в главните производства обстоятелството, че пълното или частично предоставяне на разположение на имот, който изцяло е част от стопанските активи, на управители, членове на управителния съвет или съдружници на същото, независимо дали има или не пряка връзка с извършването на икономическата дейност на предприятието, е относимо за целите на определянето дали това предоставяне на разположение спада към приложното поле на освобождаването, предвидено във втората от споменатите разпоредби.

36 В това отношение следва да се напомни, че съгласно практиката на Съда придобиването на имот от данъчнозадължено лице в това му качество е определящо за прилагането на системата на ДДС и следователно на механизма на приспадане. Използването на имота или намерението за неговото използване определят само обхвата на първоначалното приспадане, на което данъчнозадълженото лице има право по силата на член 17 от Шеста директива, и обхвата на евентуалните корекции през следващите периоди (Решение по дело Lennartz, посочено по-горе, точка 15). Когато обаче данъчнозадължено лице придобие имот само за лични нужди, то действа в лично качество, а не като данъчнозадължено лице по смисъла на Шеста директива (Решение от 6 май 1992 г. по дело De Jong, C-20/91, Recueil, стр. I-2847, точка 17).

37 Освен това, видно от точки 21—24 от настоящото решение, данъчнозадължено лице, което избере да включи изцяло дадена сграда в стопанските активи на предприятието си и след това използва част от нея за свои лични нужди, от една страна, има право да приспадне изцяло ДДС, платено по получени доставки за всички разходи по строителството на сградата, а от друга страна, е длъжно съответно да заплати ДДС за сумата разходи, направени във връзка с използването ѝ.

38 В противоречие с това, което явно твърди белгийското правителство, в такъв случай данъчнозадълженото лице не е длъжно да докаже, че предоставянето на разположение на негови управители, членове на управителния съвет или съдружници на целия или на част от недвижимия имот, който е изцяло част от стопанските активи, е „за целите на облагаемите [му] сделки“ по смисъла на член 17, параграф 2 от Шеста директива.

39 Всъщност, след като е избрало да включи в стопанските активи на предприятието си целия недвижим имот, данъчнозадълженото лице може, както следва от член 6, параграф 2, буква б) от Шеста директива, да го използва за цели, различни от тези на предприятието му, като от него не може да бъде искано да установи, че това използване е за целите на облагаемите му сделки. Данъчнозадълженото лице следователно не трябва да доказва наличието на пряка и непосредствена връзка между използването за лични нужди на въпросния недвижим имот и облагаемата си икономическа дейност.

40 Поради това на втория въпрос следва да се отговори, че член 6, параграф 2, първа алинея, буква а) и член 13, Б, буква б) от Шеста директива трябва да се тълкуват в смисъл, че в случаи като разглежданите в главните производства обстоятелството, че пълното или частично предоставяне на разположение на имот, който изцяло е част от стопанските активи, на управители, членове на управителния съвет или съдружници на същото, независимо дали има пряка връзка с извършването на стопанската дейност на предприятието, не е относимо за целите на определянето дали това предоставяне на разположение спада към приложното поле на освобождаването, предвидено във втората от споменатите разпоредби.

По съдебните разноски

41 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (шести състав) реши:

1) **Член 6, параграф 2, първа алинея, буква а) и член 13, Б, буква б) от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — Обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа, изменена с Директива 95/7/ЕО на Съвета от 10 април 1995 г., трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат предоставянето на разположение на част от недвижим имот, притежаван от юридическо лице, за лични нужди на управителя му, без като насрещна престация за използването на този имот да бъде предвидено задължение за ползващите се лица за заплащане на наем в пари, да представлява отдаване под наем на имот, което по смисъла на тази директива е освободено от данък, и фактът, че с оглед на националната правна уредба за данъка върху доходите такова предоставяне на разположение се счита за възнаграждение в натура за изпълнението от ползващите се лица на техните уставни задължения или трудови договори, не е от значение в това отношение.**

2) **Член 6, параграф 2, първа алинея, буква а) и член 13, Б, буква б) от Шеста директива 77/388, изменена с Директива 95/7, трябва да се тълкуват в смисъл, че в случаи като разглежданите в главните производства обстоятелството, че пълното или частично предоставяне на разположение на имот, който изцяло е част от стопанските активи, на управители, членове на управителния съвет или съдружници на същото, независимо дали има пряка връзка с извършването на стопанската дейност на предприятието, не е относимо за целите на определянето дали това предоставяне на разположение спада към приложното поле на освобождаването, предвидено във втората от споменатите разпоредби.**

Подписи